

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové ve věci

žalobce: **J. B.**
sídlem V. X, J.
zastoupen advokátkou Mgr. Danou Růžickovou
sídlem Smetanova 662, Tábor

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2017 č.j. 48841/17/5200-10421-711811,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 14. 11. 2017 č.j. 48841/17/5200-10421-711811, vydaným podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném

znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob ze dne 3. 10. 2016 č.j. 1912891/16/2212-50523-303942, kterým byla žalobci doměřena daň za zdaňovací období roku 2012 ve výši 522 375 Kč a současně žalobci byla uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 104 475 Kč

2. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně dne 15. 1. 2018 včasnou správní žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“).
3. Žalobce v úvodu žaloby nejprve shrnul předmět sporu, kterým je postup daňových orgánů, které v dané věci dospěly k závěru, že v případě prodeje podniku žalobce jeho synovi došlo k naplnění podmínek § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů a výdaje uplatněné žalobcem v daňovém přiznání byly s ohledem na § 25 odst. 1 písm. i) téhož zákona uplatněny nesprávně, protože došlo k nesprávnému stanovení základu daně, která byla následně platebním výměrem potvrzeným žalovaným rozhodnutím doměřena.
4. Uvedený postup daňových orgánů označil žalobce za nesprávný, bylo aplikováno nesprávné zákonné ustanovení, a to na základě nesprávného právního názoru správce daně i žalovaného. Žalobce poukázal na to, že správce daně aplikoval na danou situaci § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, aniž by zohlednil skutečnost, že k převodu podniku ze žalobce na syna došlo nikoliv bezúplatně, ale na základě kupní smlouvy, v níž byla stanovena kupní cena součtem hodnot jednotlivých komodit náležejících k podniku. Daňové orgány byly povinny zkoumat, zda v daném případě byly naplněny podmínky § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, tedy zda k převodu majetku žalobce jako končícího zemědělského podnikatele došlo bezúplatně či za cenu nižší než obvyklou. Tímto se daňové orgány v projednávané věci žádným způsobem nezabývaly, když bez dalšího nesprávně konstatovaly, že došlo k převodu dotčeného majetku darem.
5. Vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o převod úplatný, má žalobce za to, že ust. § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů aplikováno být nemělo, neboť s ohledem na vznik pohledávky žalobce v podobě neuhrazené kupní ceny zemědělského podniku, měla být ve smyslu ust. § 23 odst. 8 písm. b) bod 2 zákona o daních z příjmů dodaněna tato pohledávka, a to v roce 2013, kdy došlo k ukončení podnikatelské činnosti žalobce.
6. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl napadené rozhodnutí spolu s dodatečným platebním výměrem zrušit pro nezákonnost a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.
7. Žalovaný navrhl projednávanou žalobu pro její nedůvodnost zamítnout. Žalovaný setrval a odkázal na své závěry učiněné v napadeném rozhodnutí. V případě žalobce byly splněny podmínky § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, žalobce byl zařazen do programu „Předčasné ukončení provozování zemědělské činnosti zemědělského podnikatele“, který byl vyhlášen Ministerstvem zemědělství ČR na základě nařízení Rady č. 1698/2005 ze dne 20. 9. 2005 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova. Žalobce převedl svůj majetek na syna v souvislosti s ukončením provozování zemědělské činnosti zemědělského podnikatele. V daném případě byla splněna i podmínka převodu majetku mezi osobami blízkými, když majetek byl převáděn z otce na syna. Z tohoto důvodu byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů a bylo nutno přistoupit rovněž k aplikaci § 25 odst. 1 písm. i) zákona o

daních z příjmů, dle něhož nelze výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely uznat za výdaje vynaložené na příjmy, které nejsou předmětem daně.

8. Žalobcem zmiňované ust. § 23 odst. 8 zákona o daních z příjmů na projednávanou věc aplikovat nelze, neboť toto by bylo použitelné pouze v případě, kdy by žalobce prodal zemědělský podnik až poté, co by ukončil podnikatelskou činnost. V daném případě však byl podnik prodán na základě kupní smlouvy ze dne 19. 3. 2012 a k ukončení podnikatelské činnosti žalobce došlo dne 28. 3. 2012.
9. Závěrem žalovaný upozornil na nesprávnost žalobcem formulovaného petitu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný konstatoval, že žalobcem formulovaný petit, jímž navrhuje kromě napadeného rozhodnutí zrušit i dodatečný platební výměr, není vykonatelné.
10. Z daňového spisu vyplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: V daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 žalobce uvedl příjmy dle § 7 zákona o daních z příjmů v částce 2 491 462 Kč a výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve výši 2 503 606 Kč. Ke dni 1. 1. 2012 žalobce evidoval zásoby ve výši 5 253 500 Kč a ke dni 31. 12. 2012 ve výši 0 Kč. Pokles hodnoty zásob od počátku zdaňovacího období ke dni prodeje podniku představoval částku 683 500 Kč.
11. Z žalobcem doložené Smlouvy o prodeji podniku ze dne 19. 3. 2012 vyplývá, že žalobce prodal zemědělský podnik synovi, P. B., za celkovou částku 4 570 000 Kč sestávající ze součtu jednotlivých komodit podniku (pozemky v hodnotě 1 100 000 Kč, stroje a zařízení v hodnotě 9 138 250 Kč, zvířata – základní stádo 40 000 Kč, zásoby – zvířata za 4 085 000 Kč a krmivo v hodnotě 485 000 Kč) a závazků v celkové výši 7 395 666 Kč. Úhrada kupní ceny byla sjednána na období 10 let ode dne účinnosti smlouvy.
12. Dne 28. 3. 2012 byla na základě usnesení Městského úřadu Tábor ukončena podnikatelská činnost žalobce, kdy žalobce byl vyřazen z evidence zemědělských podnikatelů. Dne 21. 1. 2013 došlo k zániku žalobcova oprávnění k předmětu podnikání.
13. K prodeji podniku a ukončení zemědělského podnikání žalobce došlo v souvislosti se zařazením žalobce do programu „Předčasné ukončení provozování zemědělské činnosti zemědělského podnikatele“, který byl vyhlášen Ministerstvem zemědělství ČR na základě nařízení Rady č. 1698/2005 ze dne 20. 9. 2005 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova.
14. Dne 2. 9. 2015 byla podle § 87 odst. 1 daňového řádu zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012.
15. Výzvou učiněnou správcem daně podle § 92 odst. 4 daňového řádu byl žalobce vyzván k prokázání ukončení data své podnikatelské činnosti. Na tuto výzvu bylo žalobcem reagováno dne 30. 11. 2015, bylo uvedeno, že k ukončení podnikatelské činnosti žalobce došlo dne 21. 1. 2013.
16. Výzvou učiněnou správcem daně podle § 92 odst. 4 daňového řádu byl žalobce vyzván k prokázání skutečností rozhodných pro správné stanovení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012. Na tuto výzvu bylo žalobcem reagováno dne 25. 1. 2016, kde žalobce mimo jiné uvedl, že ust. § 3 odst. 4 písm. f) daňového řádu na daný případ aplikovat nelze, neboť žalobce žádný příjem plynoucí mu z kupní smlouvy o prodeji

podniku v rozhodném zdaňovacím období neobdržel, když cena podniku byla splatná ve lhůtě 10 let ode dne uzavření kupní smlouvy.

17. Dne 21. 9. 2016 byla pod č.j. 1868594/16/2212-60563-301090 vydána Zpráva o daňové kontrole, která byla téhož dne projednána se žalobcem. Z obsahu této zprávy vyplývá, že správce daně na základě skutečností zjištěných v průběhu daňové kontroly dospěl k závěru, že v daném případě byly splněny podmínky § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, neboť žalobce coby účastník programu předčasného ukončení provozování zemědělské činnosti převedl svůj zemědělský podnik na syna jako osobu blízkou a následně ukončil svou podnikatelskou činnost. Z důvodu naplnění podmínek § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, byl příjem plynoucí žalobci z převodu tohoto majetku osvobozen od daně z příjmů, a proto žalobce neměl nárok uplatňovat výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení těchto dani nepodléhajících příjmů. Správce daně proto zvýší ve zdaňovacím období roku 2012 příjmy žalobce o částku představující výdaje vynaložené na produkci zvířat a krmiva v celkové částce 36 029 099 Kč za rok 2012 a období předcházející. Dále správce daně uvedl, že za zdaňovací období roku 2012 zvýší základ daně o hodnotu výdajů v celkové výši 1 001 482 Kč, neboť s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že tyto výdaje nebyly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení příjmů.
18. Dne 3. 10. 2016 vydal správce daně pod č.j. 1912891/16/2212-50523-303942 dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012, kterým žalobci doměřil daň z příjmů právnických osob ve výši 522 375 Kč a současně rozhodl o vzniku povinnosti uhradit penále z doměřené daně dle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 104 475 Kč.
19. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce dne 25. 11. 2016 odvolání, kterým namítl, že v daném případě nebyly naplněny podmínky § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, neboť převod majetku mezi osobami blízkými v souvislosti s ukončením provozování zemědělské činnosti byl učiněn úplatně, nikoliv bezúplatně, správce daně pak nijak nezkoumal, zda k tomuto převodu došlo za cenu nižší než obvyklou. Z tohoto důvodu nebylo možné aplikovat výše zmíněné zákonné ustanovení a konstatovat, že příjem získaný z převodu dotčeného majetku nebyl předmětem daně z příjmů. V návaznosti na to pak nemohlo dojít ani k doměření daně z příjmů, neboť žalobcem uplatněné výdaje souvisely s příjmy, které byly předmětem daně.
20. O tomto odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 11. 2017 č.j. 48841/17/5200-10421-711811, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a dodatečný platební výměr potvrzen. Uvedené odvolací námitky nebyly žalovaným shledány důvodnými. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dospěl k závěru, že v projednávané věci byly naplněny podmínky § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, protože nemohly být uznány žalobcem uplatněné výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení tohoto dani nepodléhajícího příjmu. K odvolací námitce týkající se bezúplatného převodu dotčeného podniku bylo konstatováno, že i pokud by se jednalo o převod bezúplatný a došlo tudíž k faktickému darování, postupoval by správce daně stejně, neboť výdaje na majetek, který je následně darován, nelze uznat jako výdaje na zajištění, dosažení a udržení příjmů.
21. Krajský soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 13. 6. 2018 č.j. 50 Af 2/2018 – 44, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Při svém

Shodu s prvopisem potvrzuje B. S.

rozhodování soud dospěl k závěru, že v daném případě daňové orgány nesprávně žalobci doměřily daň z příjmů fyzických osob, neboť měly za prokázané naplnění podmínek § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, dle něhož předmětem daně z příjmů nejsou příjmy získané z převodu majetku mezi osobami blízkými v souvislosti s předčasným ukončením provozování zemědělské činnosti zemědělského podnikatele. Z tohoto důvodu daňové orgány učinily závěr, že žalobce nemohl uplatnit výdaje vynaložené na příjmy, které předmětem daně nejsou. Krajský soud z komentáře k uvedenému § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů dovodil, že k tomu, aby daňové orgány mohly konstatovat naplnění podmínek uvedeného ustanovení a učinit tak závěr o příjmech žalobce, které dle zákona předmětem daně nebyly, měly povinnost zkoumat, zda tyto příjmy končící zemědělský podnikatel (žalobce) převedl svůj majetek v souvislosti s ukončením provozování podnikatelské činnosti na osobu blízkou darem (bezúplatně) nebo za cenu nižší než obvyklou. Daňové orgány však dotčený příjem nepodrobily zkoumání stran jeho bezúplatného nabytí či nabytí za cenu nižší než obvyklou. Z důvodu tohoto neobjasnění naplnění podmínek § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů soud přistoupil ke zrušení žalovaného rozhodnutí.

22. Uvedené rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno, a to rozsudkem ze dne 5. 10. 2018 vydaným pod č. j. 4 Afs 215/2018 – 29. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že krajský soud pochybil, pokud v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z komentáře k § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů. V této souvislosti uvedl, že odborná literatura není sama o sobě pramenem práva. Z gramatického výkladu dotčeného ustanovení je zřejmé, že zákon váže osvobození příjmu od daně pouze na splnění konkrétních tří podmínek, mezi které převod majetku ze zemědělského podnikatele na osobu blízkou bezúplatně, či za nižší než obvyklou, nepatří.
23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování daňového orgánu (§ 75 s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s.
24. Žaloba není důvodná.
25. Soud předně uvádí, že projednávanou věcí se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 10. 2018, kterým původní rozsudek krajského soudu ze dne 13. 6. 2018 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je v tomto řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.
26. Předmětem nyní projednávané věci je otázka správnosti postupu daňových orgánů, které žalobci doměřily daň z příjmů fyzických osob, neboť měly za prokázané splnění podmínek § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů, dle kterého předmětem daně z příjmů nejsou příjmy získané převodem majetku mezi osobami blízkými v souvislosti s předčasným ukončením provozování zemědělské činnosti zemědělského podnikatele. S ohledem na splnění podmínek citovaného § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů žalobce nemohl uplatnit výdaje vynaložené na příjmy, které předmětem daně nejsou. Z tohoto důvodu došlo k nesprávnému stanovení základu daně, která žalobci byla dodatečným platebním výměrem potvrzeným žalobou napadeným rozhodnutím doměřena.
27. Zmiňované ust. § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů zakotvuje podmínky, za kterých daný příjem nepodléhá příslušné dani. Příjem není předmětem daně, pokud (1) byl získán z převodu majetku, (2) k převodu tohoto majetku dojde mezi osobami blízkými a (3) k převodu majetku dojde v souvislosti s ukončením provozování zemědělské činnosti.

28. V nyní projednávané věci není sporu o tom, že žalobce získal převodem svého zemědělského podniku příjem, a to na základě uzavřené kupní smlouvy ze dne 19. 3. 2012. Přestože je kupní cena prodávaného majetku splatná ve lhůtě 10 let ode dne uzavření této smlouvy, je zřejmé, že dnem uzavření se neuhrazená část kupní ceny stává nesplatnou pohledávkou žalobce za kupujícím.
29. Rozhodující pro určení zdaňovacího období, v němž mělo k dodanění dojít, je okamžik, kdy nastal právní důvod pro zahrnutí výdajů jako výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Tímto právním důvodem byla uzavřená Smlouva o prodeji podniku, která byla účinná dnem jejího podpisu, tedy dnem 19. 3. 2012.
30. Nesporná je rovněž skutečnost, že k převodu majetku došlo mezi osobami blízkými, otcem a synem (viz ust. § 116 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění).
31. Mezi stranami rovněž není sporu o tom, že k převodu majetku došlo v souvislosti s ukončením zemědělské činnosti žalobce, která byla ukončena dne 28. 3. 2012 (usnesení Městského úřadu Tábor o ukončení podnikatelské činnosti žalobce).
32. Stěžejní a jediná žalobní argumentace spočívá v tom, že převod zemědělského podniku realizovaný mezi žalobcem a jeho synem, byl převodem úplatným, nikoliv bezúplatným. Přitom žalobce odkazuje na skutečnost, že příjmy jsou z předmětu daně vyjmuty v případě, že končící zemědělský podnikatel převede darem (bezúplatně) nebo za nižší cenu než cenu obvyklou mezi spojenými osobami majetek na osobu blízkou, která tento majetek dostane v souvislosti se samostatnou činností.
33. Dle názoru žalobce došlo k pochybení na straně daňových orgánů, které se nijak nezabývaly okolnostmi dotčeného převodu, tedy tím, zda byl tento převod bezúplatný či zda byl realizován za cenu nižší než obvyklou.
34. S uvedenou argumentací žalobce se krajský soud neztotožnil. Žalobcem prezentovaný závěr byl převzat z odborné literatury, která však sama o sobě není pramenem práva, jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 5. 10. 2018 č.j. 4 Afs 215/2018 – 29.
35. Odborná literatura, v tomto případě se jedná o komentář k ust. § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů - PELC, Vladimír. § 3 [Předmět daně z příjmů fyzických osob]. In: PELC, Vladimír. Zákon o daních z příjmů. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 31-53, ISBN 978-80-7400-517-6, rozšiřuje zákonem předepsanou podmínku v podobě příjmu z převodu majetku, když uvádí, že by se mělo jednat o převod bezúplatný či o převod za cenu nižší než obvyklou. Takový závěr ovšem není v označeném komentáři jakkoliv zdůvodněn, proto není zřejmé, z čeho autor vycházel a z jakých důvodů rozšířil zákonem taxativně vymezené podmínky pro určení příjmu, který není předmětem daně.
36. S ohledem na to, že žalobcem citovaná odborná literatura není pramenem práva a navíc z ní není zřejmé, z čeho bylo dovozeno rozšíření zákonem stanovených podmínek pro určení příjmu, který není předmětem daně, nebylo možno zohlednit, zda se jednalo o převod bezúplatný či o převod za cenu nižší než obvyklou. Proto bylo nutné vycházet striktně z dikce zákona a zkoumat, zda byly naplněny podmínky § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů. Tomuto postupu daňové orgány vyhověly, správce daně splnění podmínek pro stanovení příjmu, který není předmětem daně ve smyslu uvedeného ustanovení, dovedl a řádně vyargumentoval na straně 4 zprávy o daňové kontrole a

rovněž na straně 8 a 9, kde svou argumentaci podpořil odkazem na relevantní judikaturu. Žalovaný pak jeho závěry v napadeném rozhodnutí potvrdil.

37. Krajský soud se se závěry daňových orgánů ztotožnil, když shodně s nimi dospěl k závěru, že přezkoumávaný příjem žalobce není předmětem daně z příjmů ve smyslu § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů. V řízení bylo prokázáno, že dotčený příjem byl získán z převodu majetku, který souvisel s ukončením provozování zemědělské činnosti a k tomuto převodu prokazatelně došlo mezi osobami blízkými.
38. Správce daně i žalovaný proto postupovali správně, pokud žalobci doměřili daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012, když konstatovali, že žalobcem uplatněné výdaje byly ve smyslu § 25 odst. 1 písm. i) zákona o daních z příjmů vynaloženy na příjmy, které se dle § 3 odst. 4 písm. f) zákona o daních z příjmů do základu daně nezahrnují.
39. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. a dle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 26. listopadu 2018

JUDr. Tereza Kučerová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. S.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. S.